

Danielin kirja - numero neljäkymmentäyksi

Paavalin profeetallinen palvelutehtävä: Muinaisen Israelin yhdistäminen hengelliseen Israeliin

Jeff Pippenger
2024-01-05

Apostoli Paavali oli yhdistävä side muinaisen Israelin ja hengellisen Israelin välillä, sillä hänen palvelutyönsä, hänen nimensä, hänen henkilökohtaiset olosuhteensa ja hänen profeetallinen työnsä todistavat kaikki tästä totuudesta. Hän samaisti itsensä apostoleista vähäisimpään, sillä hän oli vainonnut Jumalan kansaa.

Sillä minä olen apostoleista vähäisin, enkä ole arvollinen apostoliksi kutsuttavaksi, koska vainosin Jumalan seurakuntaa. 1. Korinttolaiskirje 15:19.

Hänelle kääntymyksessä annettu nimi oli Paavali, joka merkitsee pientä tai vähäistä, sillä hän oli apostoleista vähäisin. Hänen alkuperäinen nimensä oli kuitenkin Saul, joka merkitsee ”valittu”.

Niin Ananias vastasi: Herra, minä olen monelta kuullut tästä miehestä, kuinka paljon pahaa hän on tehnyt sinun pyhillesi Jerusalemissa. Ja täällä hänellä on ylipapeilta valtuus vangita kaikki, jotka huutavat avuksensa sinun nimeäsi. Mutta Herra sanoi hänelle: Mene; sillä hän on minulle valittu ase kantamaan minun nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen, Ap. t. 9:13–15.

Saul oli ”valittu astia” kantamaan evankeliumia pakanoille, mutta hänen täytyi ensin kääntyä ja nöyrytyä Paavaliksi (pieni), sillä hänen tulisi tarvita voimaa. Paavali ymmärsi, että hänen voimansa löytyi hänen pienuudestaan eli hänen heikkoudestaan.

Ja etten ylen määrin ylpeilisi ilmestysten runsauden tähden, minulle annettiin pistin lihaan, Saatanan enkeli kurittamaan minua, etten ylen määrin ylpeilisi. Tämän tähden minä kolmesti rukoilin Herraa, että se poistuisi minusta. Ja hän sanoi minulle: Minun armoni riittää sinulle, sillä minun voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa. Sentähden minä mieluummin kerskaan heikkoudestani, jotta Kristuksen voima asettuisi minuun. Sentähden minä olen mieltynyt heikkouteen, häväistykseen, puutteisiin, vainoihin, ahdistuksiin Kristuksen tähden; sillä kun olen heikko, silloin olen väkevä. 2. Korinttolaiskirje 12:7–10.

Saul oli ”valittu”, mutta jotta hän olisi vahva, hänet tehtiin pieneksi (Paavali). Hänet valittiin viemään evankeliumi pakanoille, mutta hänet oli osaksi valittu hänen Vanhan testamentin tuntemuksensa vuoksi.

Varsinkin, koska tiedän sinut kaikissa juutalaisten tavoissa ja kysymyksissä erittäin perehtyneeksi; sentähden pyydän sinua kärsivällisesti kuulemaan minua. Kaikki juutalaiset tuntevat minun elämäntapani nuoruudestani asti, joka alusta alkaen oli oman kansani keskuudessa Jerusalemissa; he ovat tunteneet minut alusta asti, jos tahtoisivat todistaa, että minä meidän uskontomme ankarimman lahkoon mukaan elin fariseuksena. Apt. 26:3–5.

Saul oli saanut opetusta Gamalielilta, jota pidettiin yhtenä Vanhan testamentin Kirjoitusten suurimmista opettajista.

Pyyntöön suostuttiin, ja ”Paavali seiso portailla ja viittasi kädellään kansalle”. Tämä ele kiinnitti heidän huomionsa, samalla kun hänen olemuksensa herätti kunnioitusta. ”Ja kun oli tullut suuri hiljaisuus, hän puhui heille hebrean kielellä sanoen: Miehet, veljet ja isät, kuulkaa nyt puolustukseni, jonka teille esitän.” Tuttujen heprealaisten sanojen kaikuessa ”he vaikenivat entistäkin tarkemmin”, ja yleisessä hiljaisuudessa hän jatkoi: ”Minä olen totisesti juutalainen mies, syntynyt Tarsossa, Kilikian kaupungissa, mutta kasvanut tässä kaupungissa Gamalielin jalkojen juuressa ja opetettu isien lain täydellisen tavan mukaan, ja olin kiivas Jumalan puolesta, niin kuin te kaikki tänä päivänä olette.” Kukaan ei voinut kieltää apostolin lausumia väitteitä, sillä tosiasiat, joihin hän viittasi, olivat hyvin tunnettuja monille, jotka yhä elivät Jerusalemissa. Apostolien teot, 408.

Saulia ei ollut valittu sattumanvaraisesti, ja yksi Paavalin palvelutyön erityisistä tarkoituksista oli toimia siltana kirjaimellisen Israelin pyhän historian ja hengellisen Israelin pyhän historian välillä. Tähän tosiasiaan liittyen hän kirjoitti suurimman osan Uudesta testamentista. Eräs hänen kirjoitustensa luku osoittaa perustan ensimmäisen enkelin sanoman kehykselle sekä myös kolmannen enkelin sanoman kehykselle. Tämä kohta on adventismin historiassa muistomerkki, joka osoittaa eron viisaiden ja tyhmien välillä adventismin alussa ja lopussa.

Mutta me pyydämme teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen ja meidän kokoontumisemme hänen tykönsä tähden, ettette anna pian järkyttää itseänne mielenne puolesta ettekä hämmentyä, ette hengen kautta, ette sanan kautta, ette kirjeen kautta, muka meiltä lähteneen, ikään kuin Kristuksen päivä jo olisi käsillä. Älköön kukaan millään tavoin pettäkö teitä; sillä se päivä ei tule, ennen kuin luopumus ensin tapahtuu ja synnin ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi kutsutaan tai mitä kumarretaan, niin että hän Jumalana istuutuu Jumalan temppeliin ja osoittaa olevansa Jumala. Ettekö muista, että minä, vielä teidän tykönänne ollessani, sanoin tämän teille? Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää, niin että hän vasta ajallansa ilmestyy. Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää siihen asti, kunnes hänet poistetaan tieltä. Ja silloin ilmestyy tuo laitton, jonka Herra surmaa suunsa henkäyksellä ja tuhoaa tulemuksensa kirkkaudella, tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta, kaikella voimalla ja merkeillä ja valheen ihmeillä sekä kaikella vääryyden eksytyksellä niissä, jotka joutuvat kadotukseen, koska he eivät ottaneet vastaan totuuden rakkautta pelastuaksensa. Ja sentähden Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen, että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen. 2. Tessalonikalaiskirje 2:1–12.

Tämän kohdan asiayhteytenä on kysymys siitä, milloin Kristus palaisi toisen kerran. Paavali muistuttaa tessalonikalaisia siitä, että hän oli jo aiemmin vastannut tähän huolenaiheeseen sanoessaan: ”Ettekö muista, että minä, kun vielä olin teidän tykönänne, sanoin tämän teille?” Paavali pyrki estämään veljiä tulemasta petetyiksi siinä asiassa, joka koskee ”meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemusta ja meidän kokoontumistamme hänen tykönsä.”

Historioitsijat toteavat, että puolet William Millerin sanomasta perustui hänen tulkintaansa Danielin kirjan kahdeksannen luvun neljäntoista jakeen kahdestatuhannestakolmestasadasta vuodesta. Hänen sanomansa toinen puoli, jota ei aina tunnisteta, oli hänen työnsä Kristuksen toista tulemusta koskevien väärin opetusten kumoamiseksi.

Väärään jesuiittamenetelmään perustuen oli olemassa (ja on yhä) huomattava väärä opetus, jota William Miller johdonmukaisesti vastusti. Se oli väärä opetus, jonka mukaan Herran toista tulemistä edeltäisi tuhat vuotta kestävä rauhan aika, jota kutsuttiin ”ajalliseksi millenniumiksi” ja jota myös sisar White vastusti.

Millerin työ oli myös vahvistamassa totuutta Kristuksen kirjaimellisesta paluusta vastoin niitä erilaisia vääriä käsityksiä tuhatvuotiskaudesta, jotka olivat hänen aikanaan yleisiä. Paavali käsittelee toisessa kirjeessään tessalonikalaisille toista tulemusta, joten tämä kohta kuului Millerin käsitykseen kirjaimellisesta toisesta tulemisesta. Tämä luku oli Millerille ”nykyinen totuus”.

Paavali tuo esiin tärkeän tapahtumien järjestyksen, joka liittyy toiseen tulemiseen, ja esittää myös sen perustelun, miksi tessalonikalaisten ei tulisi odottaa Herran paluuta oman elinaikansa aikana. Paavali sanoo: ”Mutta me pyydämme teitä, veljet, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen tulemuksen tähden ja meidän kokoontumisemme hänen tykönsä.” Sana ”pyydämme” merkitsee tiedustella. Paavali päätelee toiseen tulemiseen liittyviä osatekijöitä ja johdattaa kuulijakuntansa eräänlaisen tiedustelun kautta, jonka tarkoituksena on saada hänen kuulijansa analysoimaan hänen logiikkaansa.

Hänen logiikkansa rakenne on se, että ennen Kristuksen toista tulemusta paaviuden täytyy tulla tunnistetuksi ja hallita, ja että ennen kuin paavius ilmestyy historiaan, täytyy tapahtua luopumus. Luopumus oli vielä tulevaisuudessa, joten paaviuden ilmaantuminen oli sitäkin kauempana. Kuinka siis kukaan olisi voinut tulla petetyksi luulemaan, että Kristuksen paluu oli lähellä? Hän käyttää useita paaviutta kuvaavia symboleja osoittaakseen tarkasti, mikä tuo valta on, joka tulee ilmi luopumuksen jälkeen. Hän nimittää paaviutta ”synnin ihmiseksi”, tuoksi ”laittomaksi”, ”kadotuksen lapseksi” ja ”laittomuuden salaisuudeksi”. Sisar White ilmaisee selvästi, että nämä kaikki ovat paaviuden tunnistavia symboleja.

”Mutta ennen Kristuksen tulemusta oli uskonnollisessa maailmassa määrä tapahtua tärkeitä kehityksiä, joista oli ennustettu profetiassa. Apostoli julisti: ”Älkää antako minkään pian järkyttää mieltänne älkääkään pelästykö, ette hengen, ette sanan, ette muka meiltä lähteneen kirjeen kautta, ikään kuin Kristuksen päivä jo olisi käsillä. Älköön kukaan millään tavoin pettää teitä; sillä se päivä ei tule, ennen kuin ensin tapahtuu luopumus ja laittomuuden ihminen ilmestyy, kadotuksen lapsi, tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän istuu Jumalan temppeliin kuin Jumala ja osoittaa olevansa Jumala.”

”Paavalin sanoja ei tullut tulkita väärin. Ei ollut opetettava, että hän olisi erityisen ilmestyksen kautta varoittanut tessalonikalaisia Kristuksen välittömästä tulosta. Sellainen käsitys aiheuttaisi uskon hämmennystä; sillä pettymys johtaa usein epäuskoon. Sen tähden apostoli varoitti veljiä ottamasta vastaan mitään sellaista sanomaa ikään kuin se olisi tullut häneltä, ja hän ryhtyi

painottamaan sitä tosiasiaa, että paavillisen vallan, jonka profeetta Daniel on niin selvästi kuvannut, oli vielä noustava ja käytävä sotaa Jumalan kansaa vastaan. Ennen kuin tämä valta olisi suorittanut kuolettavan ja jumalanpilkkavaan työnsä, kirkon olisi turha odottaa Herransa tuloa. 'Ettekö muista', Paavali kysyi, 'että jo ollessani vielä teidän luonanne minä sanoin teille tämän?'"

Kauheat olivat ne koettelemukset, joiden tuli kohdata tosi seurakuntaa. Jo apostolin kirjoittaessa "laittomuuden salaisuus" oli jo alkanut vaikuttaa. Ne tapahtumat, joiden oli määrä toteutua tulevaisuudessa, olisivat "saatanan vaikutuksesta, kaikella voimalla ja merkeillä ja valheen ihmeillä, ja kaikella vääryyden eksytyksellä niissä, jotka joutuvat kadotukseen."

"Erityisen juhlallinen on apostolin lausuma niistä, jotka kieltäytyisivät ottamasta vastaan 'rakkautta totuuteen'. 'Sentähden', hän julisti kaikista niistä, jotka tahallisesti hylkäisivät totuuden sanomat, 'Jumala lähettää heille väkevän eksytyksen, niin että he uskovat valheen: että kaikki ne tuomittaisiin, jotka eivät uskoneet totuutta, vaan mielistyivät vääryyteen.' Ihmiset eivät voi rankaisematta hylätä niitä varoituksia, jotka Jumala armossaan heille lähettää. Niiltä, jotka itsepintaisesti kääntyvät pois näistä varoituksista, Jumala vetää pois Henkensä ja jättää heidät niiden petosten valtaan, joita he rakastavat." Apostolien teot, 265, 266.

Vaikka sisar White suoraan samastaa Paavalin tekstikohdan "synnin ihmisen", tuon "laittoman", "kadotuksen pojan" ja "vääryyden salaisuuden" ja nimittää sitä "paavilliseksi vallaksi", hän sanoo enemmänkin. Hän osoittaa, että nämä Paavalin käyttämät vertauskuvat Rooman paavin tunnistamiseksi perustuivat Danielin kirjaan, kun hän lausui: "Apostoli varoitti sen tähden veljiä ottamasta vastaan mitään sellaista sanomaa ikään kuin se olisi häneltä tullut, ja hän ryhtyi tähdentämään sitä tosiasiaa, että profeetta Danielin niin selvästi kuvaaman paavillisen vallan tuli vielä nousta ja käydä sotaa Jumalan kansaa vastaan. Ennen kuin tämä valta olisi suorittanut kuolettavan ja jumalanpilkkaisen työnsä, olisi turhaa, että seurakunta odottaisi Herransa tulemusta." Paavali perusti sen osan tessalonikalaisille osoitetusta sanomastaan, jossa paavius tunnistetaan, Danielin kirjan yhdenkymmentä luvun kolmantenakymmenentenä kuudentena jakeena.

Ja kuningas tekee mielensä mukaan; ja hän korottaa itsensä ja ylentää itsensä jokaisen jumalan yläpuolelle, ja puhuu ihmeellisiä asioita jumalien Jumalaa vastaan, ja menestyy, kunnes viha on täyttynyt; sillä se, mikä on määrätty, tapahtuu. Daniel 11:36.

Kun Paavali osoittaa paavin olevan se, "joka asettuu vastustamaan ja korottamaan itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai palvottavaksi kutsutaan, niin että hän Jumalana istuu Jumalan temppelissä ja osoittaa olevansa Jumala", Paavali mukaeli profeetta Danielin kuvausta siitä "kuninkaasta", joka teki "mielensä mukaan" sekä korotti "itsensä" ja ylensi "itsensä yli jokaisen jumalan". Paavi on se kuningas, joka puhuu "ihmeellisiä sanoja jumalien Jumalaa vastaan", ja paavi on se valta, joka olisi "menestyvä siihen asti, kunnes" ensimmäinen "vihastus" olisi "täyttynyt" vuonna 1798.

Danielin yhdenkymmentä luvun jake kolmekymmentäkuusi on ehdottoman olennainen ymmärtää oikein, jotta vuoden 1989 tiedon lisääntyminen voitaisiin ymmärtää oikein. Tästä syystä väärä opetus, jonka mukaan jakeen kuningas oli Ranska, sellaisena kuin Uriah Smith sen esitti, tuotiin

adventismin ensimmäisessä sukupolvessa esiin (1863–1888). Smith muutti jakeen kolmenkymmenenkuuden tekstin muodosta ”se” kuningas (joka on paavius, jota edellisissä jakeissa kuvattiin) muotoon ”eräs” kuningas (mikä tahansa kuningas) voidakseen lukea ateistisen Ranskan ominaisuuksiksi Rooman palvontatavan piirteet, mutta se oli vain ponnahduslauta hänen mieliteorialleen, jonka mukaan Turkki olisi pohjoisen kuningas jakeessa neljäkymmentä ja siitä eteenpäin.

Saatana alkoi varhain hämärtää sitä tosiasiaa, että jakeessa tarkoitettu kuningas on paavius, ja apostoli Paavali on se, joka antaa Danielin todistukselle toisen todistajan tästä tosiasiasta. Sisar White antoi kolmannen todistajan.

Saatana ei ainoastaan pyrkinyt hämärtämään totuutta siitä, että jakeessa mainittu kuningas on paavi, vaan johtamalla jakeeseen sisältyvän totuuden harhaan Saatana myös hämähäytti sen merkityksen, mitä jakeessa oleva ”vihastus” edusti. Jakeessa kuvattu paavius oli menestyvä vuoteen 1798 asti, jolloin sille annettiin kuolinhaava. Vuosi 1798 on niiden kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden päätepiste, jolloin Jumalan vihastus toimeenpantiin Israelin pohjoista valtakuntaa vastaan alkaen vuodesta 723 eKr.

Jos adventismi olisi vuonna 1863 puolustanut ja pitänyt voimassa ”seitsemän ajan” opetuksen, Uriah Smithin olisi ollut käytännöllisesti katsoen mahdotonta päästä läpi sellaisella mielettömyydellä jakeesta kolmekymmentäkuusi, sillä ”suuttumus” olisi ymmärretty edustavan Jumalan ensimmäistä ”seitsemän ajan” suuttumusta, eikä sillä näin ollen olisi ollut minkäänlaista yhteyttä Ranskaan. Tiedon lisääntymistä vuonna 1989 Paavali tukee kyseisessä kohdassa, ja tästä syystä Paavalin samassa kohdassa esittämä varoitus niistä, jotka eivät ota vastaan totuuden rakkautta vaan ottavat vastaan väkevän eksytyksen, toteutuu heidän hylätessään ne totuudet, jotka Paavali kyseisessä kohdassa esittää. Yksi näistä totuuksista on pohjoisen kuninkaan oikea tunnistaminen Danielin kirjan yhdennessätoista luvussa, jakeissa neljäkymmentä–neljäkymmentäviisi.

Katkelmassa, sen jälkeen kun Paavali tunnistaa Rooman paavin, hän osoittaa maailman lopussa tapahtumien sarjan, joka johtaa Kristuksen toiseen tulemiseen ja joka on tämän katkelman aihe. Hän lausuu: ”silloin ilmestyy tuo laiton.” Tuo ”laiton” on paavi, ”jonka Herra Jeesus surmaa suunsa henkäyksellä ja tuhoaa tulemuksensa ilmestyksellä.” Sitten Paavali sanoo: ”tuo, jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta, valheen kaikella voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä.” Jeesus on se, ”jonka tulemus tapahtuu saatanan vaikutuksesta.”

Saatanan ihmeellinen toiminta käsittää ajanjakson pian tulevasta sunnuntailaista siihen saakka, kun Miikael nousee ja ihmisen koetus aika päättyy. Saatana ei tee mitään ihmeitä niiden seitsemän viimeisen vitsauksen aikana, jotka vuodatetaan koetusajan päättymisestä siihen asti, kun Kristus palaa.

Kristus sanoo: ”Heidän hedelmistään te tunnette heidät.” Jos ne, joiden kautta parantumisia tapahtuu, ovat näiden ilmenemismuotojen johdosta taipuvaisia puolustelemaan Jumalan lain laiminlyöntiään ja jatkamaan tottelemattomuudessa, vaikka heillä olisi voimaa missä määrin tahansa ja kaikkeen, siitä ei seuraa, että heillä olisi Jumalan suuri voima. Päinvastoin, kyseessä

on suuren eksyttäjän ihmeitä tekevä voima. Hän on moraalilain rikkoja ja käyttää jokaista hallitsemaansa keinoa sokaistakseen ihmiset sen todelliselle luonteelle. Meitä varoitetaan, että viimeisinä päivinä hän toimii merkkien ja valheellisten ihmeiden kautta. Ja hän jatkaa näitä ihmeitä armonajan päättymiseen saakka, jotta voisi osoittaa ne todisteeksi siitä, että hän on valkeuden enkeli eikä pimeyden. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, osa 7, 911.

Paavali osoittaa, että tapahtuisi luopumus, joka edeltäisi paavinvallan paljastumista, ja että Kristuksen toinen tulemus tapahtuisi saatanan ihmeellisen toiminnan ”jälkeen”. Saatanan ihmeellinen toiminta alkaa Yhdysvalloissa annettavasta sunnuntailaista ja päättyy koeajan päättymisen sekä seitsemän viimeisen vitsauksen tuloon. Saatanan ihmeellinen toiminta alkaa Yhdysvalloissa annettavasta sunnuntailaista.

”Säädöksellä, joka panee täytäntöön paaviuden asetuksen vastoin Jumalan lakia, kansakuntamme katkaisee kokonaan yhteytensä vanhurskauteen. Kun protestanttisuus ojentaa kätensä kuilun yli tarttuakseen Rooman vallan käteen, kun se kurottautuu syvyyden yli lyödäkseen kättä spiritualismin kanssa, kun tämän kolmiliiton vaikutuksesta maamme hylkää jokaisen perustuslakinsa periaatteen protestanttisena ja tasavaltaisena hallituksena ja ryhtyy edistämään paavillisten valheiden ja harhojen leviämistä, silloin voimme tietää, että on tullut aika Saatanan ihmeelliselle toiminnalle ja että loppu on lähellä.” Testimonies, osa 5, 451.

Sunnuntailaki on kuudennen valtakunnan loppu, Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua tarkoittava maapeto. Maapeto alkoi hallita paavinvallan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen hallitusvuoden päättyessä vuonna 1798. Paavivalta tuli siis ilmi vuonna 538, vaikka sen työ maailman hallinnan ottamiseksi oli jo toiminnassa silloin, kun Paavali kirjoitti sanansa. Ennen vuotta 538 tapahtuisi luopumus, joka edeltäisi synnin ihmisen ilmestymistä, hänen, joka istuu Jumalan temppelissä.

Luopumus kuvattiin Pergamon seurakunnassa, kun kristillinen kirkko teki kompromissin pakanuuden uskonnon kanssa, kuten keisari Konstantinus symboloi. Paavali yksilöi ne profeettalliset tienviitat, joiden täytyi toteutua ennen Kristuksen toista tulemusta. Kertailtuaan sen, mitä hän oli aiemmin opettanut tessalonikalaisille, hän kysyy sitten, eivätkö he muistaneet, että hän oli aikaisemmin opettanut heille nämä totuudet. Sen jälkeen hän muistuttaa heitä siitä, että heidän tuli muistaa myös se, että hän oli opettanut heille, että jokin valta ”pidättää” paavikuntaa, ”jotta” paavikunta ”paljastettaisiin ajallansa”. Sana ”pidättää” merkitsee hillitä. Sana ”pidättää” käännetään myöhemmin samassa kohdassa ilmauksella ”nyt estää”.

Kyseinen kohta esitetään siis oikein seuraavasti: ”Ja nyt te tiedätte, mikä pidättää paaviutta, jotta paavius voitaisiin ilmoittaa omana aikanaan. Sillä laittomuuden salaisuus (paavius) on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää paaviutta, on pidättävä paaviutta, kunnes hänet raivataan tieltä.” Kun William Miller tunnisti tämän kohdan Tessalonikalaiskirjeessä, hän ymmärsi, että se valta, joka esti paaviutta nousemasta maan valtaistuimelle vuonna 538, oli pakanallinen Rooma, ja että pakanallinen Rooma pidättäisi paavillisen vallan nousua, kunnes pakanallinen Rooma ”raivataan tieltä”.

”Niiden kahdentoista vuoden aikana, jolloin olin deisti, luin kaikkia historiakirjoja, joita vain saatoin löytää; mutta nyt rakastin Raamattua. Se opetti Jeesuksesta! Kuitenkin suuri osa Raamatusta oli minulle yhä hämärä. Vuonna 1818 tai 1819, keskustellessani erään ystävän kanssa, jonka luona olin käymässä ja joka oli tuntenut minut ja kuullut minun puhuvan silloin, kun olin deisti, hän kysyi varsin merkitsevästi: ’Mitä ajattelet tästä tekstistä ja tuosta?’ viitaten niihin vanhoihin tekstikohtiin, joita vastustin deistinä ollessani. Ymmärsin, mitä hän tarkoitti, ja vastasin: jos annat minulle aikaa, kerron sinulle, mitä ne merkitsevät. ’Kuinka paljon aikaa haluat?’ En tiedä, mutta minä kerron sinulle, vastasin, sillä en voinut uskoa, että Jumala olisi antanut ilmoituksen, jota ei voida ymmärtää. Silloin päätin tutkia Raamattuani uskoen, että voisin saada selville, mitä Pyhä Henki tarkoitti. Mutta heti kun olin tehnyt tämän päätöksen, mieleeni tuli ajatus: ’Entä jos löydät kohdan, jota et voi ymmärtää, mitä silloin teet?’ Tällainen Raamatun tutkimistapa tuli silloin mieleeni: otan sellaisten kohtien sanat ja seuraan niitä haki Raamatun ja saan tällä tavoin selville niiden merkityksen. Minulla oli Crudenin konkordanssi, jota pidän maailman parhaana; niinpä otin sen ja Raamattuni, istuuduin kirjoituspöytäni ääreen enkä lukenut mitään muuta, paitsi sanomalehtiä vähän, sillä olin päättänyt saada tietää, mitä Raamattuni tarkoitti.

”Aloitin Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta ja luin eteenpäin hitaasti; ja kun tulin kohtaan, jota en voinut ymmärtää, tutkin Raamattua kauttaaltaan saadakseni selville, mitä se tarkoitti. Käytyäni Raamatun tällä tavoin läpi, oi, kuinka kirkkaana ja loistavana totuus näyttäytyi! Löysin sen, mitä olen teille saarnannut. Vakuutuin siitä, että ne seitsemän aikaa päättyivät vuonna 1843. Sitten tulin 2300 päivään; ne johtivat minut samaan johtopäätökseen; mutta en ollut lainkaan ajatellut selvittää, milloin Vapahtaja oli tuleva, enkä voinut sitä uskoa; mutta valo iski minuun niin voimallisesti, etten tiennyt, mitä tehdä. Nyt ajattelin: minun täytyy panna kannukset ja suitset; en kulje nopeammin kuin Raamattu, enkä jää siitä jälkeen. Mitä ikinä Raamattu opettaa, siitä minä pidän kiinni. Mutta yhä oli joitakin kohtia, joita en voinut ymmärtää.”

”Siinä hänen yleisestä tavastaan tutkia Raamattua. Eräässä toisessa yhteydessä hän esitti tapansa ratkaista edessämme olevan tekstin merkitys — sanan ”jokapäiväinen” merkitys. ”Luin eteenpäin”, hän sanoi, ”enkä voinut löytää mitään muuta kohtaa, jossa se esiintyisi, paitsi Danielissa. Otin sitten ne sanat, jotka olivat siihen yhteydessä: ’ottaa pois’. Hän on ottava pois jokapäiväisen; ’siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen otetaan pois’ jne. Luin edelleen ja ajattelin, etten saisi tekstistä mitään valoa; lopulta tulin kohtaan 2. Tessalonikalaiskirje 2:7–8. ’Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; jähka vain tulee poistetuksi tieltä se, joka nyt pidättää, niin silloin tuo laiton ilmestyy’ jne. Ja kun olin tullut siihen tekstiin, oi, kuinka selvältä ja kirkkaalta totuus näyttikään! Siinähan se on! se on ’jokapäiväinen’! No niin, mitä Paavali nyt tarkoittaa sillä, ’joka nyt pidättää’ eli estää? ’Synnin miehellä’ ja ’laittomalla’ tarkoitetaan paaviutta. No niin, mikä estää paaviutta ilmestymästä? Miksi, se on pakanuus; siis ’jokapäiväisen’ täytyy tarkoittaa pakanuutta.” William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

Ilman ymmärrystä siitä, että Danielin kirjassa ”jokapäiväinen” oli pakanuuden vertauskuva, Millerin olisi ollut vaikea kehittää sitä viitekehystä, jonka varaan hän rakensi profetallisen järjestelmänsä. ”Jokapäiväinen” esiintyy Danielin kirjassa viisi kertaa, ja sitä seuraa aina

paavillisuutta kuvaava vertauskuva. Todiste siitä, että Danielin kirjan ”jokapäiväinen” on pakanuus, löytyy Paavalin kirjeestä tessalonikalaisille. Siellä on yksi Jumalan sanan vakavimmista varoituksista, sillä siinä Paavali lausuu selvästi, että ne, jotka eivät rakasta totuutta, saavat osakseen väkevän eksytyksen. Totuus, joka tarkoituksellisesti sijoitettiin tessalonikalaiskirjeeseen, oli pakanuuden yhteyden tunnistaminen paavillisuuteen, ja tämän totuuden hylkääminen merkitsee sen takaamista, että väkevä eksytys on tuon hylkäämisen seuraus.

Jatkamme tämän aiheen käsittelyä seuraavassa artikkelissa.

Jähmettykää ja hämmästykää; huutakaa ja vaikeroikaa: he ovat juovuksissa, mutta eivät viinistä; he horjuvat, mutta eivät väkijuomasta. Sillä Herra on vuodattanut teidän päällenne syvän unen hengen ja sulkenut teidän silmänne; profeetat ja teidän hallitsijanne, näkijät, hän on peittänyt. Ja kaikki näky on tullut teille kuin sinetillä suljetun kirjan sanat, jonka ihmiset antavat oppineelle sanoen: ”Lue tämä, pyydän”; ja hän sanoo: ”En voi, sillä se on sinetöity.” Ja kirja annetaan sille, joka ei ole oppinut, sanoen: ”Lue tämä, pyydän”; ja hän sanoo: ”En ole oppinut.” Sentähden Herra sanoi: Koska tämä kansa lähestyy minua suullaan ja kunnioittaa minua huulillaan, mutta on siirtänyt sydämensä kauas minusta, ja heidän pelkonsa minua kohtaan on ihmiskäskyistä opittua, sentähden, katso, minä teen jälleen ihmeellisen teon tämän kansan keskuudessa, ihmeellisen teon ja ihmeen; sillä heidän viisaittensa viisaus katoaa, ja heidän ymmärtäväistensä ymmärrys peittyy. Voi niitä, jotka syvälle kätkevät aikeensa Herralta, joiden teot tapahtuvat pimeässä ja jotka sanovat: ”Kuka meitä näkee, ja kuka meitä tuntee?” Totisesti, teidän asioiden ylösalaisin kääntämisenne pidetään savenvalajan savena: sanooko teko tekijästään: ”Hän ei tehnyt minua”? tai sanooko valmistettu valmistajastaan: ”Hänellä ei ollut ymmärrystä”? Jesaja 29:9–16.